

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **M. M. H.**, narozený „X“,
státní občan Pákistánské islámské republiky,
místem pobytu v České republice „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2021, č. j. MV-163280-4/SO-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2021, č. j. MV-163280-4/SO-2021, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 8. 2021, OAM-15185-27/PP-2017 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla ve výroku I. zamítnuta

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“)], neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a ve výroku II byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgány obou stupňů aplikovaly na daný případ diskriminující zákonné ustanovení, neboť má za to, že ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je v rozporu s platnou euro legislativou, konkrétně v rozporu s čl. 20 a 21 Smlouvy o fungování EU, dále Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“), a rovněž s judikaturou Soudního dvora EU. Pokud je totiž smyslem směrnice č. 2004/38/ES usnadnit výkon práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, pak je třeba pro výkon tohoto práva všech občanů EU v objektivně existujících podmínkách důstojnosti zaručit toto právo také jejich rodinnými příslušníky bez ohledu na jejich státní příslušnost. Žalovaná aplikovala na daný případ vnitrostátní předpis, který je dle žalobce v rozporu s evropským právem, a tudíž je její rozhodnutí v rozporu se směrnicí o rodinných příslušnících.
3. Žalobce především vyslovil své přesvědčení, že je, jakožto otec občanky ČR, rodinným příslušníkem občanky EU, která sice již dosáhla věku 21 let, avšak z důvodu svého studia je na žalobci stále plně závislou, nezaopatřenou, odkázanou na bezprostřední péči žalobce. Tento vztah nepochybně musí zůstat pod ochranou zákona o pobytu cizinců, přestože zákonodárce toto opomněl. V opačném případě, by bylo upřeno žalobci plnohodnotně uplatňovat nejen jeho rodičovské právo, ale rovněž i jeho rodičovské povinnosti vyplývající z rodičovské zodpovědnosti, stejně jako obdobná práva náležející jeho dceři.
4. Dále měl žalobce za to, že je rodinným příslušníkem občana EU jakožto člen domácnosti občana EU, a to podle § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců. Pokud je totiž možno dle uvedeného zákonného ustanovení považovat za rodinného příslušníka občana EU osobu, jež tvořila domácnost s účastníkem v zemi jeho původu, nepochybně z logiky věci je třeba obdobně posuzovat osoby, jež jsou dlouhodobě členy domácnosti občana EU na území ČR. Účelem a cílem směrnice 2004/38/ES přitom nepochybně není, aby v souladu s touto směrnicí docházelo k diskriminaci osob, resp. zvýhodňování osob, jež žili ve společné domácnosti v minulosti v zemi původu, před těmi, co žijí ve společné domácnosti aktuálně na území České republiky. Nelze obhájit závěr, že žalobce lze považovat za rodinného příslušníka toliko v případě, kdy by dcera, „na kterou se slučuje“, byla členem jeho domácnosti v zemi původu, nikoli aktuálně v ČR.
5. Žalobce v žalobě zdůraznil, že se na území ČR nachází nepřetržitě již od roku 1993, za tuto dobu si zde vytvořil velmi silné vazby, Českou republiku považuje za svůj jediný domov a v zemi původu již nemá nic a nikoho, ke komu by se mohl vrátit. Pokud by byl nucen vrátit se zpět do Pákistánu, nebyla by mu garantována ani základní lidská práva, když uvedená země je ve velmi špatném stavu, pokud jde o jejich dodržování a bezpečnost svých občanů. Žalobce je otcem čtyř potomků (D. M., nar. „X“, Z. M., nar. „X“, A. M., nar. „X“ a Z. M., nar. „X“), kteří jsou občany ČR a na území ČR také žijí. Z toho dcery A. a Z. žijí s účastníkem ve společné domácnosti, kdy zejména o mladší Z., která aktuálně stále studuje v denní formě studia na vysoké škole, žalobce pečuje. Přestože jí je X let, je

stále osobou nezaopatřenou závislou svou výživou na rodičích. Vycestováním žalobce dojde fakticky k úplnému rozvrácení rodiny, když děti přijdou fakticky o svého otce, se kterým budou moci udržovat toliko kontakt na dálku, který však nemůže roli žalobce v rodině nahradit. Žalobce přitom s ohledem na záznam v trestním rejstříku, se nebude moci po dobu nejméně několika let za svou rodinou do ČR vrátit, když podmínkou krátkodobého víza je trestní zachovalost žadatele.

6. Žalobce dále v žalobě vytkl žalované, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností, neboť žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal absenci řádného vypořádání se s dopadem rozhodnutí do soukromé sféry žalobce a celé jeho rodiny žijící na území ČR. Žalovaná se však s touto námitkou nezabývala dostatečně, když nevysvětlila přezkoumatelným způsobem, proč rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dětí. Žalobce přitom správním orgánům doložil vyjádření rodiny a psychiatrické zprávy dětí, z nichž vyplývá, že zejména obě dcery jsou na žalobce silně citově vázány a trpí psychickými poruchami, které se postupem času zhoršují. Skutečností, že dojde k rozvratu rodiny, kdy všechny děti jsou občané České republiky, a tedy dopad rozhodnutí do jejich života bude o to větší a požadavek na ochranu práv spojených s jejich občanstvím ČR je o to intenzivnější, se žalovaná nezabývala vůbec, ani se nevyjádřila k otázce souladu rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, či Úmluvou o právech dítěte.
7. Žalobce v žalobě zdůraznil, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem porušuje jeho právo na respektování jeho rodinného a soukromého života, a porušuje práva přiznané euro legislativou, zejména směrnicí 2004/38/ES, a odporuje také čl. 20 a 21 Smlouvy o fungování EU, a je vydáno v rozporu s ust. § 2, 3, a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., jakož i s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a Úmluvou o právech dítěte, a je v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU (např. rozsudky vydané ve věci C-459/99 MRAX, C-127/08 METOCK, 48/75 Royer). Tento svůj názor odůvodnil mimořádností okolností na straně žalobce, který na území ČR žije již téměř 30 let (pozn. soudu: žalobce v některých částech odůvodnění žaloby uvádí, že žije na území ČR nepřetržitě 20 let, v jiných částech pak sděluje, že tato doba je 40 let – vzhledem k tomu že současně uvádí že rokem, od něhož odvíjí nepřetržitost svého pobytu na území ČR, je rok 1993, vycházel soud po početní korekci ze zjištění, že žalobce ve skutečnosti žije na území ČR 30 let), za tu dobu navštívil svou domovskou zemi – Pákistán pouze jednou a jeho domovem je pouze Česká republika a případný návrat do země původu by znamenal katastrofu, kdy by byl uvržen do pro něj již zcela cizího prostředí, kde nic a nikoho nemá. V ČR má žalobce všechny své blízké, děti jsou na něho citově silně vázány a jeho nucené vycestování by znamenalo nejen rozvrácení rodiny, ale také ztrátu vzájemného kontaktu, když by s ohledem na archaický způsob života a nedostatečný rozvoj technologií nebylo možno garantovat pravidelný kontakt žalobce s rodinou prostřednictvím internetu. Zároveň je země původu žalobce (Pákistán) politicky a bezpečnostně nestabilní a nebezpečná, je zemí porušující základní lidská práva a svobody, a návrat žalobce po téměř 30 letech do této země by byl hrubým zásahem do jeho osobnostní integrity a zásahem do základního lidského práva na respektování soukromého života. Žalobce dále poukázal na to, že nemá možnost v případě vycestování získat jiné pobytové oprávnění, neboť na nižší pobytová oprávnění není právní nárok, a podmínkou jejich udělení je trestní zachovalost, kterou ovšem žalobce nesplňuje. Jestliže tedy žalobce bude nucen z území ČR po 30 letech vycestovat, nebude se moci zjevně vrátit ke své rodině nejméně po dobu mnoha let, než

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bude jeho trest zahlazen. Dopad do rodinného a soukromého života je tak zjevný a v daném případě velmi intenzivní. Úvaha, zda ochrana veřejného pořádku, resp. aktuální nebezpečí, že žalobce bude nadále veřejný pořádek porušovat, převažuje nad intenzitou zásahu do jeho rodinného a soukromého života, není v napadeném rozhodnutí vůbec obsažena.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná vyslovila nesouhlas s žalobou a navrhla její zamítnutí. Má za to, že vypořádala veškeré odvolací námitky žalobce včetně jeho vazeb s domovským státem, a proto v podrobnostech odkázala na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná zdůraznila, že zákon o pobytu cizinců neobsahuje ustanovení, které by umožňovalo vydání povolení k dlouhodobému pobytu rodičům dětí starších 21 let. K námitce žalobce, který shledává ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců diskriminující a v rozporu s evropským právem a judikaturou, poukázala na to, že zákon o pobytu cizinců implantuje pravidla obsažená ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, tudíž není v rozporu s evropským právem a žalobcem zmiňovaná Úmluva o právech dítěte se na děti žalobce nevztahuje pro jejich zletilost. Pokud snad měl žalobce na mysli rozpor uvedeného zákonného ustanovení s čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice č. 2004/38/ES, pak je zřejmé, že žalobce zaměňuje pojmy vyživované a vyživující, kdy tento článek směrnice je cílený právě na osoby vyživované občanem EU. V daném případě žalobce netvrdí svou závislost na dětech (občanech České republiky), ale tvrdí závislost dětí na něm.
9. Žalovaná ve vztahu k žalobcem tvrzené závislosti jeho dcery na něm odkázala na konkrétní judikaturu Soudního dvora EU a konstatovala, že ochrana zletilého občana EU, která je touto judikaturou zajišťována ve výjimečných případech, s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem na daný případ nedopadá.
10. Žalovaná zdůraznila, že žádost žalobce nebyla zamítnuta z důvodu nebezpečí narušení veřejného pořádku, ale proto, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Mimořádnost jeho situace byla správními orgány obou stupňů vzata v úvahu a oba správní orgány se jí věnovaly. Pokud žalobce namítá psychické problémy svých dcer, pak z předložených posudků nevyplývá, z čeho tyto problémy pramení, přitom dcery jsou v péči odborníků. Žalovaná pak opakovaně zmínila, že žádná z mezinárodních smluv neukládá povinnost vydat povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, pokud žadatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle vnitrostátních ani unijních předpisů není.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem vyslovila souhlas ve svém vyjádření k žalobě, a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud

přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Soud, po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány dostatečně nezabývaly dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho a jeho dětí. Žalovaná se zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého života žalobce a jeho dětí v posledním odstavci str. 5 a dále na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění přitom plyne, že žalovaná vzala při řešení otázky (ne)přiměřenosti rozhodnutí do úvahy skutečnost, že žalobce se na území ČR opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti, páčáním trestné činnosti došlo k rozvrácení jeho manželství, v důsledku čehož toto jeho manželství s občankou ČR zaniklo. S ohledem na charakter trestné činnosti, jíž se žalobce dopouštěl, pak sám přispěl ke kriminalitě a nebezpečnosti na území domovského státu. Žalovaná připustila, že návrat žalobce do Pákistánu bude pro něho spojen s potížemi, poukázala však na to, že se jedná o zdravého muže, v produktivním věku a může v zemi původu pobývat za srovnatelných podmínek jako ostatní občané tohoto státu. S dopady rozhodnutí na děti žalobce se žalovaná vypořádala následovně: *„Všechny děti účastníka řízení jsou zletilé a tři starší výdělečně činné. Nejmladší dcera Z. studuje a účastník řízení tvrdí, že je závislá na jeho finanční podpoře. Je však zřejmé, že k ní má jisté vyživovací povinnosti i matka, která jistě po dobu výkonu trestu odnětí svobody účastníkem řízení musela zajišťovat obživu pro celou rodinu. Dcera není tedy výlučně závislá na finanční podpoře účastníka řízení, který ji může podporovat i z domovského státu. Spisový materiál neobsahuje žádné údaje o tom, že je závislý na svých výdělcích na území České republiky, které ani nebyly nijak blíže specifikovány.“* Namítal-li žalobce zhoršení psychických problémů jeho dcer v případě, že se bude muset vrátit do domovské země, uvedla žalovaná, že sám žalobce trestnou činností a následným výkonem trestu odnětí svobody narušil rodinné vazby a nejspíše i psychický stav dcer, přičemž: *„Z vyjádření jednotlivých potomků účastníka řízení, která jsou přiložena k odvolání, však vyplývá, že v současné době je rodina soudržná, a může tedy plnit i určité jeho funkce po dobu jeho nepřítomnosti na území a dcerám poskytnout dostatečnou oporu. Ty jsou podle předložených dokladů rovněž v péči specialistů. Komise k tomu dodává, že úkolem rodičů je mj. i vychovávat děti k psychické i ekonomické soběstačnosti. Tuto funkci účastník řízení zřejmě nesplnil a opakovaně klade důraz na psychickou závislost dospělých dcer na své osobě.“* Žalovaná z uvedených důvodů uzavřela, že dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nejsou nepřiměřené.
15. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak

bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné, pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018-38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

16. Žalovaná, jak je uvedeno v bodě 14. tohoto rozsudku, do odůvodnění napadeného rozhodnutí promítla své úvahy, které jí vedly k závěru, že rozhodnutí, jímž nebylo žalobci vydáno povolení k přechodnému pobytu, není nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dětí. Přitom posoudila veškeré právně významné skutečnosti a zcela jednoznačně vysvětlila žalobci, z jakého důvodu shledává jeho námitky nedůvodnými. Zda byly tyto závěry žalované správné, se bude soud zabývat v dalších bodech tohoto rozsudku. Nicméně již na tomto místě je třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
17. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci svědčil od 28. 6. 1993 trvalý pobyt na území ČR v důsledku uzavření manželství s občankou ČR. Manželství žalobce s L. M. bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Mělníku ze dne 21. 6. 2016. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu Břeclav, sp. zn. 2T 7/2014, ze dne 10. 4. 2014 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu Brno, sp. zn. 7To 238/2014, ze dne 3. 7. 2014 a dále rozsudkem Městského soudu Praha, sp. zn. 73T 1/2014, ve spojení s usnesením Vrchního soudu Praha, sp. zn. 9To 64/2014, ze dne 17. 12. 2014 odsouzen pro trestné činy podle § 340 odst. 1 a 3 písm. a) a § 209 odst. 1 a 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k souhrnnému trestu odnětí svobody nepodmíněně na 7 let a 6 měsíců. Rozhodnutím

správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 1. 2016, č. j. OAM-2664-16/ZR-2014, byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalovaného podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 27. 1. 2016. Žalobce podal dne 26. 9. 2017 u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny s dcerou Z. M. (nar. „X“) – občankou České republiky. Dne 27. 4. 2021 byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyzván k odstranění vad žádosti, a to k předložení potřebných listin pro posouzení jeho žádosti, mj. že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobce na tuto výzvu doložil čestné prohlášení dcery Z. M., v němž podepsala, že veškeré její potřeby (bydlení, strava, citové vazby) i po ukončení střední vzdělání maturitou jí zabezpečuje žalobce, a že jeho vztahy s celou rodinou jsou natolik silné, že žádný z členů této rodiny by odloučení od žalobce nezvládl. Dále předložil potvrzení o psychoterapii Xleté dcery A. M. ze dne 14. 9. 2020, která (jak plyne z tohoto potvrzení) vyhledala i psychiatrickou pomoc, její psychické problémy trvají již delší dobu, dle poradkyně jsou vyvolány její psychicky náročnou profesí (zdravotní sestra) a finanční situací. Z potvrzení dále vyplývá, že kromě její emocionální závislosti na žalobci, má dobré vztahy se svými sourozenci, obzvláště pak se starším bratrem, který jí pomáhá. Dne 18. 6. 2021 byla provedena pobytová kontrola na adrese pobytu žalobce, při které byla zastižena dcera žalobce. Ta potvrdila (stejně jako dotazovaní sousedé), že zde bydlí s žalobcem a sestrou A. Na základě vyrozumění správního orgánu žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí uvedl, že je nepochybně rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť je rodičem dcery, občanky ČR, která se soustavným studiem nadále připravuje na budoucí povolání, a je tedy na jeho péči závislá. Přiložil potvrzení X o jejím studiu ve školním roce 2021/2022. Zdůraznil, že od svého propuštění z výkonu trestu prokazuje, že se napravil a není nebezpečím veřejnému pořádku. Dále argumentoval shodně jako v žalobě, jak je již uvedeno v bodě 5. tohoto rozsudku.

18. Správní orgán prvního stupně žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021, č. j. OAM-15185-27/PP-2017, když dospěl k závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a stanovil mu podle § 87e odst. 4 tohoto zákona lhůtu k vycestování z území ČR do 35 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce pro status rodinného příslušníka nesplňuje žádnou ze zákonných podmínek a současně jeho rozhodnutí nemá nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.
19. Vzhledem k tomu, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56), a vzhledem k totožnosti námitek uplatňovaných žalobcem jak v průběhu správního řízení, tak i v narační části žaloby, považuje soud za účelné uvést ve stručnosti, jakým způsobem se vypořádal s žalobcem namítanou nepřiměřeností rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Ten ve svém rozhodnutí poukázal na to, že žalobce je v produktivním věku, nehrozí tedy, že by byl na trhu práce v zemi původu z tohoto pohledu znevýhodněn, přičemž finanční podporu své dceři, která je na něm v důsledku svého studia závislou, může realizovat prostřednictvím bankovního převodu. Pokud jde o psychickou závislost dcery na žalobci, pak správní orgán prvního stupně uvedl možnosti, při nichž mohou být otec s dcerou v kontaktu (prostřednictvím internetu, využíváním krátkodobých víz, návštěvami dcery u otce v zemi jeho původu, či v jiné zemi, kde se otec v budoucnu usadí). Pokud žalobce argumentoval

nestabilitou, nedemokratičností a nebezpečností země jeho původu, pak poukázal správní orgán prvního stupně na skutečnost, že sám žalobce nerespektoval demokratický uspořádání, když na území ČR porušoval opakovaně a závažným způsobem zákony. S poukazem na trestní rozsudky měl rovněž za to, že žalobce neztratil vazby k zemi svého původu, neboť se pohybuje v komunitě pákistánských občanů, v níž je respektován.

20. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, přičemž jeho odvolací argumentace je totožná s žalobním tvrzením, obsaženým v žalobě a podrobně rozvedeným v bodech 2 – 7 tohoto rozsudku. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.
21. Před vypořádáním věcných žalobních námitek žalobce je třeba zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z tohoto ustanovení plyne, že Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
22. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
23. Podle § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2 písm. a), c), d) a e); b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a c) doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.
24. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
25. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
26. Kdo je považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie pro posouzení splnění podmínky pobytu cizince na území České republiky upravuje ust. § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť ustanovení týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky (§ 15a odst. 3 zákona).
27. Podle § 15a odst. 1 zákona rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel; rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje; potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Evropské unie; a potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

28. Podle § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. zákona se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky.
29. Žalobce bez bližší specifikace tvrdí, že je na něho nutno pohlížet jako na rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V tomto ustanovení upravené požadavky na status rodinného příslušníka však žalobce nesplňuje. V důsledku pravomocného rozsudku o rozvodu jeho manželství s občanskou ČR již není manželem občana Evropské unie. Není ani rodičem občana Evropské unie mladšího 21 let, protože všechny čtyři děti žalobce tento věkový rámec již přesahují. Protože není naplněna podmínka věku, tedy nedosažení 21 let potomka, pak je zcela nerozhodné, zda je naplněna podmínka druhá, tedy zda o tohoto potomka žalobce skutečně pečuje. Obě podmínky totiž musí být splněny kumulativně. Žalobce není mladší 21 let a není potomkem občana Evropské unie ani potomkem manžela občana Evropské unie. A konečně žalobce není, a ani takovou skutečnost netvrdil, potomkem či předkem (nebo potomkem či předkem manžela) občana Evropské unie závislým na jeho výživě či jiné jeho nutné péči. Žalobce tedy není rodinným příslušníkem občana Evropské unie tak, jak podmiňuje pro účely pobytu cizince na území České republiky zákon o pobytu cizinců v citovaném ustanovení § 15a odst. 1. Tato zákonná úprava není ani v rozporu se směrnicí 2004/38/ES, jak se žalobce mylně domnívá.
30. Podle bodu 5 věty první preambule směrnice 2004/38/ES má-li být právo všech občanů Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států vykonáváno v objektivně existujících podmínkách svobody a důstojnosti, je třeba je zaručit také jejich rodinným příslušníkům bez ohledu na jejich státní příslušnost.
31. Podle čl. 2 bod 2 písm. a) až d) směrnice 2004/38/ES je rodinným příslušníkem manžel nebo manželka; partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b); a předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).
32. Z citace čl. 2 bod 2 směrnice 2004/38/ES je evidentní, že ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, které je rovněž citováno v tomto rozsudku (bod 27.) vychází ze směrnice 2004/38/ES, jejíž aplikace se žalobce dovolává. I z ní je tedy zřejmé, že podmínky pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců jsou sice vázány mj. na pokrevní spojení s občanem EU, nicméně směrnice nejenže limituje tyto podmínky dosažením věku 21 let, ale současně stanoví, že rodinnými příslušníky jsou toliko potomci občana Evropské unie, nikoli již předci (tedy žalobce jakožto otce) občana Evropské unie. V tomto ohledu jsou tedy podmínky

stanovené ve směrnici 2004/38/ES pro přiznání statusu „rodinného příslušníka“ přísnější než v zákoně o pobytu cizinců, který tento status přiznává v § 15a odst. 1 písm. b) i rodičům občana Evropské unie mladšího 21 let. Je také třeba si uvědomit skutečný smysl směrnice 2004/38/ES, jímž rozhodně není zákaz oddělení rodičů od dětí, u nichž se předpokládá, že ve věku 21 let jsou zcela soběstačnými jedinci. Směrnice totiž cílí výlučně na neodlučování vyživovaných (závislých) osob (zejména potomků) od občanů EU, nikoliv naopak, což má svůj smysl. Výživou, péčí či jinak závislé osoby velmi obtížně povedou plně samostatný život, tedy stěží (bez cizí pomoci) například vycestují do země původu, obstarají si bytový titul a zajistí si na potřebnou dobu obživu. To však neplatí naopak, tzn. takovou ochranu nejen zákon o pobytu cizinců, ale ani směrnice 2004/38/ES, osobám, které nejsou vyživovány, ale naopak vyživují, neposkytuje.

33. Žalobce dále tvrdí, že je rodinným příslušníkem občanky Evropské unie – své studující dcery Z., neboť s ní žije po celý její život ve společné domácnosti, a splňuje tedy podmínky stanovené v § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. Má za to, že je zcela nerozhodné, zda byl členem její domácnosti na území České republiky, přestože toto ustanovení stanoví, že pro splnění zákonné podmínky je třeba, aby byl členem domácnosti v zemi, z níž pochází. Tento názor žalobce je ovšem rovněž zcela mylný.
34. Podle bodu 6 preambule směrnice 2004/38/ES k zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu, a aniž je dotčen zákaz diskriminace z důvodů státní příslušnosti, by měl hostitelský členský stát postavení osob, které podle této směrnice nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka, a které tedy nemají automatické právo na vstup a pobyt v hostitelském členském státě, přezkoumávat v souladu s vlastními vnitrostátními předpisy z hlediska otázky, zda by těmto osobám měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo na jakékoli další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie.
35. Ve smyslu čl. 3 bod 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES má hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy usnadnit vstup a pobyt všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně.
36. Zákonnou úpravou uvedenou v ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. (jeho citace je uvedena v bodě 28. tohoto rozsudku) došlo k transpozici směrnice 2004/38/ES i ohledně statusu tzv. „oprávněných osob“, přičemž i v tomto případě je zákon k dotčeným osobám příznivější než sama směrnice, neboť ta rozlišuje mezi pojmem rodinný příslušník občana Evropské unie (čl. 2) a tzv. oprávněnými osobami (čl. 3). Zatímco v případě rodinných příslušníků občana Evropské unie (čl. 2) existuje právo na vstup, v případě tzv. oprávněných osob toto právo dáno není. Směrnice v čl. 3 hovoří pouze o tom, že členské státy mají v souladu se svými vnitrostátními předpisy usnadnit vstup a pobyt těchto osob. Je tedy evidentní, že rovněž ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) je zcela v souladu s ustanovením čl. 3 bod 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES, v nichž je upraveno právní postavení tzv. oprávněných osob.
37. K námitce žalobce, že je třeba jej považovat za rodinného příslušníka (resp. oprávněnou osobou) s ohledem na skutečnost, že žil se svou dcerou ve společné domácnosti od jejího narození na území České republiky, tudíž jejich vzájemné vazby jsou totožné jako by

sdíleli společnou domácnost v zemi původu žalobce, je třeba znovu odkázat na odůvodnění uvedené v bodě 32. tohoto rozsudku. Smyslem směrnice ani zákona o pobytu cizinců skutečně není udržování a posilování citových vazeb mezi rodiči a jejich dětmi staršími 21 let. Jejím účelem je chránit osoby výživou (či jinak) závislé na občanu Evropské unie a poskytnout jim stejné podmínky, kterých by dosahovaly v případě, že by setrvaly se svým příbuzným, který je občanem Evropské unie ve své domovské zemi. Z tohoto hlediska tedy není zákonný požadavek pro status oprávněné osoby (shodně definovaný i ve směrnici), že je třeba za rodinného příslušníka občana Evropské unie považovat cizince, který je příbuzným občana Evropské unie přihlášeného k trvalému pobytu na území a je členem domácnosti tohoto občana Evropské unie v zemi, z níž pochází, nikterak diskriminační a je zcela v souladu s euro legislativou. Výše uvedený výklad se ani nepřičí preambuli směrnice o rodinných příslušnících a zásadě zachování jednoty rodiny.

38. Transpozice čl. 2 a 3 směrnice 2004/38/ES tedy byla provedena do zákona o pobytu cizinců dostatečně a znění ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců není v jejím rozporu. Namítal-li žalobce, že toto zákonné ustanovení je v rozporu s čl. 20 a 21 Smlouvy o fungování EU, pak soudu není zřejmé, v čem konkrétně tento rozpor žalobce spatřuje, neboť ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců upravuje institut rodinného příslušníka (oprávněné osoby) a čl. 20 a 21 Smlouvy o fungování EU garantuje konkrétní práva pro občany Evropské unie, kterým ovšem žalobce není. Pro její obecnost soud nemohl tuto námitku žalobce podrobněji vypořádat.
39. Odkaz žalobce na judikaturu Evropského soudního dvora není rovněž případný, neboť závěry z jím citovaného rozsudku nejsou aplikovatelné na daný případ. Velký senát Soudního dvora v rozsudku ze dne 25. 7. 2008, Metock a další, C-127/08, Sb. rozh. s. I-06241, řešil otázku předchozího legálního pobytu rodinných příslušníků. V rozsudku ze dne 25. 7. 2002. MRAX, C-459/99, Sb. rozh. s. I-06591, byla řešena otázka vstupu rodinných příslušníků na území a nutnost vlastnit platná víza nebo doklad totožnosti. Rozsudek Soudního dvora ze dne 8. 4. 1976 Jean Noël Royer, 48-75, Recueil 1976, s. 497, neřešil pobyt cizince na území, ale opatření týkající se pohybu a pobytu příslušníků Evropské unie v rámci jejich členských států z důvodů veřejného pořádku. V žádném z těchto rozsudků tedy nebyla řešena otázka správnosti definice rodinného příslušníka tak, jak je vymezena ve směrnici 2004/38/ES, a její následné transpozici do zákona o pobytu cizinců, ani otázka pobytu cizince na území aniž by tuto definici rodinného příslušníka naplňoval.
40. Je tedy třeba shrnout, že závěr žalované, že žalobce není rodinným příslušníkem občana České republiky ani jiného členského státu Evropské unie ve smyslu definice rodinného příslušníka (oprávněné osoby) dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a tudíž nejsou splněny zákonné podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, je správný. Za této situace správním orgánům nezbylo, než žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnout.
41. Jestliže žalobce namítal, že je na něm jeho dcera finančně závislá s ohledem na skutečnost, že stále studuje, pak soud odkazuje na správnou úvahu správních orgánů, že žalobci nic nebrání v tom, aby své dceři finanční prostředky určené k výživě zasílal elektronicky, když navíc v průběhu řízení nevyplynulo, že by byl žalobce závislý na svých výdělcích na území České republiky. Rozhodnutí správních orgánů tudíž nikterak nezasahuje do žalobcovy majetkové sféry a neznemožňuje žalobci finančně dceru podporovat v průběhu jejího studia.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

42. Následně se soud zaměřil na namítanou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Nepřiměřený dopad rozhodnutí správních orgánů shledával žalobce především ve skutečnosti, že 30 let pobýval na území České republiky a v zemi původu, tj. v Pákistánu nemá žádné zázemí, přičemž poukázal na politickou nestabilitu této země, nezaručující bezpečnost a demokracii pro jeho obyvatele. Dalším důvodem namítané nepřiměřenosti byl přímý dopad do rodinného života nejen jeho, ale i zletilých dcer, kterým by rozloučení s otcem mohlo přivolat zhoršení jejich, již diagnostikovaných psychických problémů. Těmito námitkami se vypořádal jak správní orgán prvního stupně (srov. bod 19 tohoto rozsudku), tak i žalovaná na str. 6. a 7. napadeného rozhodnutí. Závěry, které oba správní orgány ohledně této námítky učinily, považuje soud za správné a zcela se s nimi ztotožňuje, neboť i soud má za to, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce sice dojde, avšak tento zásad nelze vzhledem ke zjištěným okolnostem považovat za nepřiměřený.
43. Žalovaná, pokud jde o negativní dopad rozhodnutí do života žalobce, naznačila, že to byl sám žalobce, který svým protiprávním jednáním zavinil, že jeho pobytové oprávnění bylo ukončeno, čímž vystavil sebe a svou rodinu do současné pro společné rodinné soužití nepříjemné situace. Soud k tomu doplňuje, že přestože v důsledku nevydání povolení k přechodnému pobytu může nastat pro žalobce a jeho rodinu určitá nekomfortnost při vzájemném kontaktu, nedojde k vystavení nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinou. Navíc, výkon trestu odnětí svobody, který žalobce vykonával, bezesporu podstatně více ztěžoval možnost jeho osobního kontaktu s dětmi, než v tomto případě, kdy žalobci nebylo vydáno pobytové oprávnění. Pobýval-li žalobce jako cizí státní příslušník dlouhodobě na území České republiky, musel počítat s tím, že jeho odsouzeníhodné jednání zasahující důležité právem chráněné zájmy může vést k odnětí jeho pobytového oprávnění. Žalobce tak mohl a měl předpokládat, že svým protiprávním jednáním, bude-li odhaleno, vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe i své rodinné příslušníky, a o to více se měl takového jednání vyvarovat.
44. Žalovaná dále zdůraznila, že *„žalovaný je zdravý, v produktivním věku a může v zemi původu pobývat za srovnatelných podmínek jako ostatní občané tohoto státu.“* Je zřejmé, že opuštění území může představovat narušení dosavadního soukromého a rodinného života žalobce, zvláště pokud v České republice strávil tak významnou část svého života (30 let). Nicméně tuto újmu nelze hodnotit jako natolik zásadní, aby ospravedlňovala nezbytnou přítomnost žalovaného na území České republiky (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35). K námitce žalobce k trvající kriminalitě v zemi původu pak žalovaná poukázala na trestní rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 73T 1/2014-1380, z něhož vyplývá, že žalobce páchal trestnou činnost s pachateli pákistánské národnosti, a tudíž ke kriminalitě na území domovského státu v určité míře přispěl.
45. V rámci úvah o vlivu napadeného rozhodnutí na ostatní členy žalobcovy rodiny žalovaná správně poukázala na to, že k psychickým problémům obou dcer *„mohlo dojít právě v důsledku dlouhodobě páchané trestné činnosti účastníkem řízení a následným výkonem trestu odnětí svobody, kterým, zaviněním na jeho straně, došlo k narušení rodinných vazeb. Z vyjádření jednotlivých potomků účastníka řízení, která jsou přiložena k odvolání, však vyplývá, že v současné době je rodina soudržná, a může tedy plnit i určité jeho funkce po dobu jeho nepřítomnosti na území a dcerám poskytnout dostatečnou oporu. Ty jsou podle předložených dokladů rovněž v péči specialistů.“* Soud nechce nikterak zpochybňovat závažnost

psychických problémů dcer žalobce, ani možnost zhoršení jejich zdravotního stavu v případě odloučení otce od rodiny v důsledku nutnosti opustit území České republiky. Soud rovněž nepomíjí judikaturu Soudního dvora EU, který shledal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území v případě vztahů mezi dospělým dítětem a jeho rodiči, bude-li prokázána konkrétní skutečnost svědčící o prvcích závislosti mezi těmito osobami, resp. o tom, že závislost dítěte na rodiči navzdory nabytí zletilosti přetrvává (viz např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 30. 9. 2020, ve věci C-402/19 LM proti Centre public d'action sociale Seraing, bod 42, v němž se jednalo o případ zletilého dítěte trpícího vážným onemocněním a výkon rozhodnutí o nevrácení by nemocného zletilého vystavil vážnému riziku, že se jeho zdravotní stav závažným a nevratným způsobem zhorší). Takový případný důsledek však žalobce neprokázal. Tvrdil sice, že v důsledku jeho odloučení od rodiny může dojít ke zhoršení psychického zdravotního stavu obou zletilých dcer, nicméně pokud jde o starší dceru, tak z vyjádření psychologické poradkyně O. D. vyplývá, že tato se léčí na psychiatrii, její psychické problémy byly částečně způsobené náročností jejího zaměstnání a finančními problémy, přičemž výraznou oporou je jí starší bratr. Mladší dcera se na psychiatrii neléčí, dochází „pouze“ do psychologické poradny, tudíž je zřejmé, že je v péči poradny, jejíž odbornost je pro zdravotní stav dcery žalobce postačující. Z žalobcem předložených potvrzení a jedné lékařské zprávy tudíž nelze učinit závěr o tom, že by rozhodnutí správních orgánů, v jejichž důsledku bude žalobce povinen opustit území České republiky, dcery žalobce vystavily tak vážnému riziku, že by se jejich zdravotní stav závažným a nevratným způsobem zhoršil.

46. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. května 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu